

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΛ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 19 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΣΤ'. ΑΡΙΘ. 32

Ποιήσεις Π. Σκαλτσούνη, — Σ. Μαλάκη, — Δ. Βικέλα (ἐκ τοῦ Ὁρέλλου) —
Χ. Ἀννίνου, — Σ. Μαρτζώκη, — Ι. Τσακασιάνου, — Φωσκόλου Ὁρτίς συνέχ. ὑπὸ
Γ. Κ. Σφήκα. —

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΝΔΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΚΑΠΟΔΙΣΤΡΪΟΥ

ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΤΕΛΕΤΗΝ ΤΩΝ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΗΡΙΩΝ

12 Ἀπριλίου 1887

Τί θέλετε τὸ ἄγαλμα; τί θέλετε μνημεῖα;
Ἄφου ἡ Ἱστορία
Εἰς πλάκα ἀδαμάντινον τὰ κατορθώματά του
Ἐχάραξε βαθύτατα μαζί με τ' ὄνομά του,
Κ' ἡ Δόξα ἓνα Ὀλυμπον ὕψωσε δι' αὐτόν,
Τὸ ἄγαλμά του περιττόν.

* *

Ἄλλ' ἂν πρὸς τοῦτο ὄψιμος ὁ πόθος ἐγενήθη,
Καὶ εἰς τὸν τάφον του σιμὰ ὁ ἀνδρίας ἐστήθη,
Ζῶντα πρὸς τί τὸν παριστᾶ καὶ ὄχι φονευμένον;...
Πρὸς τί δὲν τοῦ ἐχάραξαν καὶ τὰς πληγὰς ἐς τὰ στήθη,
Ὅπου μ' αὐτὰς τὸν ὕστερον ὕπνον του ἐκοιμήθη;...
Δὲν παριστάνουν τὸν Χριστὸν νεχρόν καὶ πληγωμένον;
Σώσας τὴν ἀνθρωπότητα καὶ Ἐκεῖνος ἐσταυρώθη,
Σωτὴρ τοῦ ἔθνους πρῶτιστος καὶ Αὐτὸς ἐθανατώθη!

* * *

Χαράξατε ἐπὶ μιᾶς πλευρᾶς τοῦ στηλοβάτου
 Τὸν ἄνδρα μ' ἐτοιμόσβεστα φηλὰ τὰ βλέμματάτου,
 Καὶ θνήσκοντα νὰ δέεται μὲ ψυχικὴν γαλήνην,
 Εὐχόμενος τὸ ἔθνος μας καὶ τήνσιγμὴν ἐκείνην!
 Οὕτως ἐπισφραγίζεται ὁ ἅγιος του βίος·
 Ὁ Λυτρωτῆς ἐξέπνευσεν ἐπὶ Σταυροῦ ὁμοίως!
 Τὸ κώνειον ἀπήλαυσε Σοφὸς ἀρχαίων χρόνων,
 Καὶ τῶν Ἑλλήνων ὁ πατὴρ τὴν σφαίραν δολοφόνων!

Ἐν Κερκύρα

Π. ΣΚΑΛΤΣΟΥΤΗΣ

Η ΔΕΣΜΩΤΙΣ ΑΗΔΩΝ ΘΑΥΡΟΜΕΝΗ

ΑΛΛΗΓΟΡΙΑ (ΜΑΪΟΣ 1857)

Ὡς πότε μύρη σιωπῆ
 τὰ χεῖλη σου κλεισμένα
 θὲ νὰ κρατῆ καὶ τί θὰ πῆ,
 πουλάκι μου, ποῦ σὲ λυπεῖ
 καὶ λησμονᾶς ἐμέναι;

Ἐλα, πουλάκι μ' ὄρφανὸ,
 ἔλα ἔς τὴν ἀγκαλιά μου,
 γιὰτὶ μονάχη ἀμυχανῶ,
 θέλω μαζὶ σου νὰ θρηνῶ,
 νὰ σμίγω τὴ λαλιά μου.

—Ὡ μάνα, δὲν σὲ λησμονῶ,
 στὸν νοῦν μου πάντα σ' ἔχω,
 γιὰ σὲ παντοτενὰ θρηνῶ,
 δένδρα καὶ πέτραις συγκινῶ,
 τὴν γῆν μὲ δάκρυ βρέχω.

—Πῶς λοιπὸν τώρα δὲν λαλεῖς
 ἄν σ' εἶχα μαθημένο;
 Πῶς τὴν μανούλα σ' ἀμελεῖς;
 Πῶς σὰν τὸ ψάρι δὲν μιλεῖς;
 Πῶς στέκεις πικραμένο;

—Μάνα μου, λὲς πῶς δὲν λαλεῖ
 ἄν μ' ἔχεις μαθημένο,
 Πῶς ἐσὲ, μάνα μου, ἀμελῶ,
 Πῶς σὰν τὸ ψάρι δὲν μιλῶ,
 Πῶς στέκω πικραμένο!

Ἦμουν πουλάκι ἄλλη φορὰ
 κ' ἔγεινα τώρα κλωσσα!
 Μάνα, μοῦ κόψαν τὰ φτερά!
 Μ' ἐβασανίσανε σκληρά,
 Μοῦ δέσανε τὴ γλώσσα!

Γιατὶ μαζὺ μ' ἄλλα πουλιὰ
 μὴν ἀνοιξὶ ἐνωμένα,
 Θυμᾶς, ἐκάμαμε φωλιὰ
 καὶ μὲ λυπητερὴ λαλιὰ
 Ἐκλαίγαμεν ἐσένα.

Χειμῶνας ἔγεινε μὲ μῖζος
 Ἡ ἀνοιξὶς ἐκείνη,
 Φύσησε πνεῦμα τρικυμιᾶς
 Κ' ἐμαραθῆκαν μονομιᾶς
 Τριαντάφυλλα καὶ κρίνοι.

Ἐξέφρα δυνατὸς βορᾶς
 Ἐπῆρε τὴ φωλιά μας,
 Κ' ἔφερε ἡμέρας συμφορᾶς
 Μανίας καὶ διαθρορᾶς
 Κ' ἐπνιξε τὴ λαλιά μας!...

Ἐφυγε ἡ ἀνοιξὶς αὐτὴ
 Κ' ἐμᾶς τὰ ὄρφανευμένα
 Χειμῶνας μᾶς καταπατεῖ,
 Φτεροῦγες, γλώσσαις μᾶς κρατεῖ
 Καὶ μέλη μαργωμένα.

—Πουλάκι μου, ἀλήθεια λὲς,
 Χειμῶνας εἶν' ἀκόμη,
 Χειμῶνας μὲ χιονιατὶς πολλαῖς,
 Μ' ἀντάραις κ' ἀστραποβολαῖς
 εἶναι γεμάτ' οἱ δρόμοι!...

Συγνεφιασμένα τὰ βουνὰ
 Καὶ χιονισμέν' οἱ λόγχοι,
 Ἐν τ' ἄλλο κῦμὰ τῆς γυρνᾶ
 Ἡθάλασσα κ' ἀφροῦς ξερονᾶ
 Κ' ἀγριεμένη βόγγει!

Ἄλλ' ὁ χειμῶνας ὁ ψυχρὸς,
 Πουλί μου, θὰ περάσῃ
 Κ' ἂν τώρα ὁ ἥλιος ἐγαίνῃ ὠχρὸς
 Θὰ ἔβγῃ μὴν αὐγὴν λαμπρὸς
 Τὴν φύσιν ν' ἀναπλάσῃ.

Ὡ, κύττα στὴν Ἀνατολὴ
 προβαίνει τὸ δοξάρι
 Μὲ τριχρωμάτιστη στολὴ
 Καὶ προσκαλεῖ κάθε πουλι
 Νὰ κηλαῖδῃ μὲ χάρη!...

Μόνον σὺ ἄφωνο κ' ἄργὸ,
 Πουλάκι μου, θὰ στ' κηρῶ;
 Πιάτε κελᾶδισμα γοργὸ
 Τὸ ἴσο ποῦ κρατῶ κ' ἐγὼ
 Γλυκ' ἄσματα νὰ πλέκῃς.

—Τώρα π' ὁ ἥλιος θὰ φωνῆ,
 Μανούλα μου θλιμμένη,
 Ν' ἀρχίσῃ νὰ ζωογονῆ
 Τὴν φύσιν, ὦ, νάχ' αὖ φωνῆ!
 Τὴ γλώσσα μου λυμμένη!

Ν' ἀρχίσω τὸν κελᾶδισμὸ
 Σὰν μ' ἔχεις μαθημένο,
 Νὰ δώσω τὸν ἀφορισμὸ
 Ἐστὸν χειμῶνα κατακλυσμὸ
 Ποῦ μ' ἔχει μαργωμένο!

—Τί ἄρα γε σὲ θορυβεῖ
 Καὶ στέκεις λυπημένο;
 Πῶς μὲν ἢ γλώσσά σου βουδῆ;
 Πῶς κλαῖς ὡτὰν τὸ κουκουβί
 Τὸ πολυπικραμμένο;

—Μάνα, μοῦ λὲς πῶς ἐψυχῶ
 Ἐνῶ βορρᾶς μὲ δέρνει!
 εἶμαι γυμνὸ καὶ δυσυχῶ,
 Κ' ἔνα πουλάκι μοναχὸ
 Τὴν ἀνοιξὶ δὲν φέρνει!

Ἐσκόρπισεν ἡ τρικυμιὰ
 Τὰ τέκνα μου στὰ ξένα,
 Κ' ἐγὼ μείνα ἔστην ἐρημιὰ
 Σὰν τὴν ἐρημοκαλαμιὰ
 Μὲ φύλλα ξεσχισμένα!

Γι' αὐτὸ, μανούλα μου γλυκεῖα,
 Ἐγεινα τώρα κλωσσα,
 Γι' αὐτὸ ἢ σκληρὰ μ' εἶναι πρικοῖα,
 Γιατὶ μὲ δόλο κ' ἀδικιὰ
 Μοῦ δέσανε τὴ γλώσσα.

Ἄχ! δὲν μ' ἀφήκανε φτεροῦ
 Κ' εἶμαι γυμνὸ πουλάκι!
 Καὶ νὰ πετιζῶ δὲν μπορῶ,
 Φοβοῦμαι τὸν κακὸ καιρὸ,
 Τὸ πονηρὸ γερά!...

Μήπως επάνω μου μ' ὄργη
 Ὀρμήση ἂν τολμήσω,
 Καί μ' εὐρη τάχα ἀφορμή
 Νά μου ξεσχίσῃ τὸ κορμί
 Ἐὰν ξαναλαλήσω !

Ὡ, νὰ λαλήσω δὲν τολμῶ,
 Ἄλλ' οὔτε νὰ μιλήσω,
 Οὔτε νὰ βγάλω στεναγμὸ,
 Οὔτε νὰ κλάψω μὲ καῦμὸ,
 Σὲ μάννα νὰ θρηνήσω !...

Ἄχ! δὲν μ' ἀφήκανε φτερά
 Κ' εἶμαι γυμνὸ πουλάκι,
 Ζητῶ ἐλεύθερο νερὸ
 Νὰ πιῶ, καὶ δένδρο φουντερό
 Ν' ἀναπαυθῶ λιγάκι.

Κι' ἂν ἡ σκιά του μὲ δεχθῇ
 Καὶ γιάνουν ἡ πληγαίς μου,
 Κι' ἂν ἡ φωνή μου γιατρευθῇ
 Καὶ ἡ γλωσσούλα μου λυθῇ,
 Θ' ἀκούσης ταῖς κραυγαίς μου.

Ἐθυμάσκι τὸν κελαϊδισμό
 Τ' ἀηδονοχελιδόνια
 Ποῦ κάναμ' ὅταν τὸν σεῖσμο
 Ἄκουσαμε καὶ κλονισμό
 Τὰ περασμένα χρόνια ;

Ἐθυμάσαι, μάννα, στὸ κλαρί
 Ποῦ μῆνες κ' ἐβδομάδες
 Κηλάιδουνα σὰ λιγερῇ
 Κ' εἶχαν βῆτην ὄψι ζωηρῇ
 Κ' ἡ ἄλλαις μ' ἀδερφάδες ;

— Ἄχ! σὰς ἐμάραν' ἡ σκλαβιά
 Καὶ τῆς μητριᾶς ἡ λύσσα,
 Ὅταν σὰς εἶχε στὰ κλουβιά
 Ἐκελαϊδοῦστε μ' ἀφοβιά
 Κ' ἐκείνη σὰς ἐμίσα !

Ἦμουνα γέλοια καὶ χαραῖς
 Ἐκείναις ταῖς ἡμέραις,
 Πουλάκι μου, ποῦ ζωηραῖς
 Χορεύετε σὰν λυγεραῖς
 Κ' ἦ ἐφτάμουθυγατέρες.

Μέρκις καὶ γέλοια καὶ χαραῖς
 Σὰν ὄνειρο διαβῆκαν
 Κ' ἤλθην ἡμέραις λυπηραῖς
 Καὶ ἐνθυμήσεις τρομεραῖς
 Στὴν μνήμην μου ἀφῆκαν!

Ὡ, σ' ἐνθυμοῦμαι τὸν καιρὸ,
 Ποῦ πέταες μὲ χάρι
 Πότε σὲ βρῦσινο νερὸ,
 Σὲ πράσινο καὶ δροσερὸ
 Δαφνομυρτιᾶς κλονάρι.

Κ' ἐξαφνα ὄρνια τοῦ βουνοῦ
 Σκληρὰ σ' ἐβάσανισαν
 Μ' ἄλλα πουλιά τοῦ οὐρανοῦ
 Κ' οἱ γύπες τοῦ Ὠκεανοῦ
 Τὰ σπλάγχνα σου ξεσχίσαν !...

Ἄχ! μὲ δακρύβρεκταῖς ματιαῖς
 Ἄφησα κρύα βρῦσι
 Καὶ πράσιναις δαφνομυρτιᾶς,
 Πέταξα πᾶνω σὲ ἰτιαῖς
 Σὲ μαῦρο κυπαρίσσι.

Κ' ἔστησα ἐκεῖ λυπητερό
 Καὶ μαῦρο μοιρολόγι
 Καὶ ἔλεγα· « Πῶς εἶμπορῶ
 Νὰ βλέπω ὄρνιο λυμερὸ
 Τὰ τέκνα μου νὰ τρώγῃ ; »

Τότε εἶδα, μάννα, τὸ βορρά
 Μακρὰ νὰ σφενδονίζῃ
 Τοῦς φύλακας μου καὶ σκληρὰ
 Τ' ἀδύνατα καὶ τρυφερὰ
 Πουλάκι μου νὰ σκορπίζη!

Ἄλλα περὶ σὲ δὴ κλουβιά
 Θαλασσογυρισμένα !...
 Ἄλλα ὡσὰν τὰ κλουβιά
 Κλαίμε τὴ μαύρη μας σκλαβιά
 Στὰ σίδηρα κλεισμένα.

Τότε ἄρχισα βραχνὰ βραχνὰ
 Τοῦς πόνους τοὺς νὰ κλαίω,
 Καὶ τὰ χειλάκια μου τ' ἄχνῶ
 Μοιρολογούσανε συχνὰ
 Μαρτυρολόγι νέο !...

Μὲ κλάψα συγκινητικῇ
 Καὶ μὲ καρδιὰ θλιμμένη
 ἔλεγα· « πῶς μὰς διοικεῖ
 » Δόλος κ' ἀπάτη ἐχθρικῇ,
 » Μανούλα μου καυμένη ; »

Κι' ἀποκρινότου ἡ ἠχώ
 Στὰ ἐρωτήματά μου
 Ἐκεῖ ποῦ μ' εἶχαν μοναχὸ
 Κλεισμένο γιὰ νὰ δυστυχῶ
 Ν' αὐξάνουν τὰ δεινά μου.

Τὰ δάκρῳά μου ἔχα γιὰ προφή
 Ἐκεῖ-μεσα κλεισμένο,
 Τὸ κύμα συναναστροφή
 Καὶ τοῦ κλουβιοῦ τὴν κορυφή
 Κύτταζα λυπημένο.

Κ' ἔλεγ' « Ὡς πότε θὰ ἔχω δῶ
 Τὰ ὄνειρατα, συντρόφους
 Καὶ πὸτ' ἐλευθεριὰ θὰ ἰδῶ
 Κ' ἐλεύθερο θὰ κελαϊδῶ
 Σὲ δαφνοφύτους λόφους ;

Ὡς πότε γύπες, κυνηγοὶ
 Κεῖ ὄρνια λυμασμένα
 Θὰ σοῦ μολύνουνε τὴ γῆ ;
 Πότε γλυκεῖα θὰ φέξῃ, αὐγῇ,
 Νὰ φύγουνε τὰ ξένα ;

Πότε, μανούλα μου γλυκεῖα,
 Σὲ κάμπους, σὲ λουλούδια
 Θὰ ψάλλουμε μ' ἀρμονικῇ
 Φωνῇ καὶ γλῶσσ' ἀηδονικῇ
 Ἐλεύθερα τραγοῦδι ;

Ἡ κλάψα μου κ' οἱ στεναγμοὶ
 Τὰ ὄρνια ἐξαγγιῶσαν·
 Πετοῦν ἐπάνω μου μ' ὄρμη
 Νύχιζ καὶ μύτες στὸ κορμί
 Βαθεῖα βαθεῖα μοῦ χῶσαν,

Γιατ' εἶπα ν' ἄχουν Βασιλεῖα
 Θεὸν τοὺς μόνον ἕνα
 Τοῦ κόσμου ὅλα τὰ πουλιά
 Καὶ εἰς τὴ θεία του τὴ λαλιὰ
 Νὰ ἦν' ἀγαπημένα.

Γιατ' εἶπα, μάννα, πῶς ποθῶ
 Νὰ μάσης τὰ πουλιά σου,
 Μ' αὐτὰ κ' ἐγὼ νὰ ἐνωθῶ
 Κι' ὀλόχαρο νὰ πεταχθῶ,
 Μάννα, 'στὴν ἀγκαλιὰ σου.

— Γι' αὐτὸ κ' ἐγὼ μαυροφορῶ
 Καὶ κλαίω τὰ δεινά μου.
 Πολλοὺς αἰῶνας λαχταρῶ
 Καὶ μιὰ φωνὴ ἀκροτερῶ
 Νὰ μάσσω τὰ πουλιά μου!

Ὅχιὰ μοῦ σφίγγει τὸ λαιμὸ
 Καὶ μοῦ δαγκᾷ τὴ γλῶσσα,
 Ἄν ποτε βγάλω στεναγμὸ
 Καὶ κλάψω μὲ καρδίης καῦμὸ
 Στὰ βάσανα τὰ τόσα.

Γλυκὸ πουλάκι μ', ἀπορεῖς
 Τὸ πῶς πνοὴ μοῦ μένει·
 Αἰῶνες τέσσαροι βραχεῖς
 Μ' ἐκατηκτῆσαν ὡς θωρεῖς
 Ὅρνια καὶ γύπες ξένοί.

—Μὴν πύσῃ· νὰ μισῆς, ψυχῆν,
 ὄφρα καταραμέ·α,
 Ὅσα μὰς θέλουσ' δυστυχῆ
 Καὶ μὰς κρατοῦνε τ' ἀτυχῆ
 Τῆς μῆνας χωρισμένα.

Ὦ, σὺ ποῦσαι σπὸν Οὐρανὸν,
 Ἡ αὐστηρὰ σου κρίσις
 Νὰ πέσῃ στὸ θαλάσσιον.
 Ὅργιστο καὶ σπὸν Ἀγαρηνὸν
 Κ' ἡ μάνα μου νὰ ζήσῃ.

ΣΠΥΡ. ΜΑΛΑΚΙΣ.

ΕΚ ΤΟΥ ΘΘΕΛΛΟΥ ΤΟΥ ΣΑΙΕΠΗΑΡ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡ. ΔΗΜ. ΒΙΚΕΛΑ

(Πρᾶξις Ε'. Σκηνὴ Β'.)

Ὁ κοιτῶν τῆς Λυσδαίμονας, ἥτις κοιμᾶται ἐπὶ τῆς κλίνης.
 (Περ' αὐτὴν λαμπὰς καίουσα. Εἰσέρχεται ὁ Ὁθέλλος)
 ΘΘΕΛΛ. Τὸ αἴτιον! Τὸ αἴτιον! Αὐτὸ εἶν', ὦ ψυχὴ μου!
 Ὡ ἄστρα σεῖς ἐντροπαλά, ἅς μὴ σᾶς τ' ὀνομάσω!
 Εἶναι τὸ αἴτιον! Ἀλλὰ, τὸ αἶμα δὲν τῆς χύνω,
 καὶ δὲν χαλνῶ τὸ δέρμα τῆς τὸ ἄσπρο ὅσ' ἂν τὸ χιόνι,
 καὶ τὸ κορμὶ τῆς τὸ χυτὸ ὅσ' ἂν ἀλαβάστρου στήλη!

(Αποθέτει τὸ ξίφος).

Πλὴν ν' ἀποθάνῃ! Εἶδεμ', καὶ ἄλλους θὰ προδώσῃ.—
 Τὸ φῶς νὰ σβύσω, κ' ἔπειτα... τὸ φῶς αὐτὸ νὰ σβύσω!
 Σέ, φωτοδότῃ φλογερῆ, ἀνίσως καὶ σέ σβύσω,
 ἐγὼ μ'πορῶ τὴν λάμψιν σου καὶ πάλιν νὰ σ' τὰν δώσω,
 ἂν μετανιώσω. Ἀλλ' ἐὰν σοῦ πάρω μιὰ τὸ φῶς σου,
 σέ, 'ποῦ ἡ φύσις σ' ἐπλάσε τὴν τέχνην τῆς νὰ δείξῃ,
 ποῖος Προμηθεὺς θὰ δυνήθῃ τὴν φλόγα νὰ μοῦ φέρῃ
 νὰ ξανανάψω τέτοιο φῶς! Τὸ βόδον ἂν τὸ κόψω,
 δὲν ἔμπορῶ τὴν βλάβησιν νὰ τοῦ τὴν ξαναδώσω.
 Ὁὰ μακραθῆ!—Εἰς τὸ κλαδί ἐπάνω ἅς σέ μυρίσω. (Τὴν φιλεῖ).

Ὦ σὺ, μοσχάτῃ ἀνεκπνοή, 'ποῦ τὴν δικαιοσύνην
 τὴν ἐκατάπεισεσ' σχεδὸν νὰ σπάσῃ τὸ σπαθὶ τῆς!
 Ἀκόμῃ ἔν, ἀκόμῃ ἔν!—Ὦ καὶ νεκρὰ μετ' ἔτσι
 νὰ σ' ἀγαπῶ καὶ ὕστερα... ἀφοῦ σέ θανατώσω.
 Ἀκόμῃ ἔνα, καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι τελευταῖον.
 Δὲν ἐξανάγεινε ποτὲ τόσον γλυκεῖα ἢ πίκρα!
 Πρέπει νὰ κλαύσω. Πλὴν σκληρὰ τὰ δάκρυά μου εἶναι
 Εἶναι ὡσ' ἂν τὸν Οὐρανόγ καὶ ἡ δίκη μου λύπη.

τὸ παρὸν, μὴ σκεπτόμενοι διὰ τὸ μέλλον, πτωχοὶ φήμης, οθένοως
 καὶ πνεύματος, περικυκλῶνται ὑπὸ κολάκων καὶ δημίων, ἀφ' ὧν, καί-
 περ συχνάκις προδιθέντες καὶ ἀπατηθέντες, ἀδυνατοῦσι πλέον ν' ἀ-
 παλλαγῶσι καὶ οὕτως ἀενάως περιστρέφεται ὁ τροχὸς οὗτος δουλεί-
 ας, ἀκολασίας καὶ τυραννίας. Ὅπως γείνη τις δεσποτῆς καὶ ληστής
 τοῦ λαοῦ ὀφείλει πρῶτον ν' ἀφίκη νὰ τὸν καταβάλῃ, νὰ τὸν ληστεύ-
 σωσι, νὰ λείξη δὲ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος αὐτοῦ στάζον ξίφος. Οὕτω πρᾶ-
 των ἴσως ἐπετύγχανον ἰπούργημα τι, χιλιάδας τινὰς σκούδων κατ' ἑ-
 τος περισσότερο, ἐλέγχους καὶ ἀτιμίαν. Ἄκουσον ἀπαξ ἀκόμῃ.
 «Οὐδέποτε θὰ παύσῃ τὸ μέρος τοῦ μικροκατεργάρῃ»

Ὅπως δὴ περὶ γνωρίζω ὅτι καταπατοῦμαι, ἀλλὰ τοῦλάχιστον μεταξὺ
 τοῦ ἀπειροῦ πλήθους τῶν συνδούλων μου, ὡς τὰ ἔντομα τὰ ἀπροσέκτως
 ὑπὸ τοῦ διαβάτου συνθλώμενα. Δὲν καυχῶμαι, ὡς τόσοι ἄλλοι, ἐπὶ τῇ
 δουλείᾳ μου, οὔτε θ' ἀπολαύσωσιν οἱ τυραννιστοὶ μου. Τὰς ὑβρεῖς καὶ
 θεάματος τοῦ ἐξευτελισμοῦ καὶ τῆς ταπεινώσεώς μου. Τὰς ὑβρεῖς καὶ
 τὰς εὐεργεσίας τῶν ἅς φυλάξωσι δι' ἄλλους καὶ ὑπάρχουσι πλείστοι
 ὅσοι οἱ ποθοῦντες αὐτάς! Ἐγὼ θ' ἀποφύγω τὸ ὄνειδος ἀποθνήσκων
 ἀγνωστος. Ἄν ποτε δὲ ἠναγκαζόμην νὰ ἐξείθω τῆς ἀφανείας μου,
 ἀντὶ νὰ δειχθῶ κατάλληλον ὄργανον τῆς ἀκολασίας ἢ τῆς τυραννίδος,
 θὰ προὔτιμων τὸν θάνατον ἀξιοθρηνήτου θύματος.

Ἐὰν δὲ μοὶ ἐλείπεν ὁ ἄρτος καὶ τὸ πῦρ, ἢ δὲ παρὰ σοῦ ὑποδεικνο-
 μένη ἦτο ἡ μόνη πηγὴ ζωῆς, —χωρὶς νὰ προσβάλω τὴν ἀνάγκην το-
 σούτων ἄλλων μὴ δυναμένων νὰ μὲ μιμηθῶσι, —σὲ θεοπαῖω, Λαυρέν-
 σούτων ἄλλων μὴ δυναμένων νὰ μὲ μιμηθῶσι, —σὲ θεοπαῖω, Λαυρέν-
 τισ, θὰ μετέβαινον εἰς τὴν κοινὴν πατρίδα, ὅπου οὔτε κατασκόποι
 ὑπάρχουσι, οὔτε κατακτηταί, οὔτε αὐλικοὶ φιλόλογοι, οὔτε ἡγεμόνες·
 ὅπου τὰ πλοῦτη δὲν στέφουσι τὸ ἐγκλημα· ὅπου ὁ πτωχὸς δὲν κατα-
 δικάζεται μόνον διότι εἶναι πτωχός· ὅπου ἡμέραν τινὰ ὄλοι θὰ
 ἔλθωσι νὰ κατοικήσωσι μετ' ἐμοῦ, καὶ ἐν τῇ ὕλῃ ν' ἀναμιχθῶσιν, ὑπὸ
 τὴν γῆν.

Ἀναρριχώμενος ἐπὶ τῶν κρημνῶν τοῦ βίου, ἀκολουθῶ ἐνίοτε φῶς τι
 τὸ ὅποιον μακρόθεν εὐλέπω, καὶ οὐδέποτε δύναμαι νὰ φθάσω. Μοὶ
 φαίνεται μάλιστα ὅτι ἐὰν ὅλον τὸ σῶμα εἶχον ἐντὸς τοῦ τάφου, καὶ μό-
 νον ἡ κεφαλὴ μου ἔμενον ἐξω, πάντοτε τὸ φῶς ἐκεῖνο θὰ ἔβλεπον λάμ-
 πον πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου. Ὦ Δόξα! πάντοτε τρέχεις ἐνώπιόν
 μου, οὔτω δὲ μὲ παροτρύνεις εἰς ὀδισπορίαν, εἰς ἣν δὲν ἀντέχουσι πλέον
 οἱ πόδες μου. Ἀλλ' ἀφ' ἧς ἡμέρας δὲν εἶσαι πλέον τὸ μόνον καὶ πρωτεύ-
 ον πάθος μου, τὸ περιουαζάν φάσμα σου ἀρχίζει νὰ σβέννυται καὶ
 νὰ ὑποτρέμῃ.—πίπτει, καὶ ἀναλύεται εἰς σωρὸν ὀστέων καὶ σποδοῦ,
 νὰς ἀκτίνας· πλὴν ὀσονοῦπω θὰ διέλθω πατῶν ἐπὶ τοῦ σκελετοῦ σου,
 μειδιῶν ἐπὶ τῇ ψευθεσίᾳ φιλοδοξίας μου.—Ποσάνις, αἰσχυρόμενος ὅτι
 ἀγνωστος τῷ αἰῶνι μου θ' ἀπέθνησκον, ἐγὼ αὐτὸς καταπράυνον τὰς
 θεσάφους μου, ἐνῶ ὅλην ἡσθάνομην τὴν ἀνάγκην καὶ τὸ σθένος νὰ θέσω

τέρμα εἰς αὐτάς! Οὔτε θὰ ἐπέζων τῆς πατρίδος μου ἐὰν δὲν μὲ ἀνεχαιρίζεν ὁ παράλογος φόβος, μὴ ὁ ἐπὶ τοῦ πτώματός μου τεθησόμενος λίθος καλύψῃ ταυτοχρόνως καὶ τ' ὄνομά μου. Τὸ ὀνόλογον συχνάκις μετ' εὐαρεσκείας τινὸς ἐθεώρησα τὰς ἀθλιότητας τῆς Ἰταλίας, διότι ἐνόμιζον ὅτι ἡ τύχη καὶ ἡ τόλμη μου ἴσως ἐπεφύλασσον καὶ εἰς ἐμὲ τὴν τιμὴν τῆς ἀπελευθερώσεως αὐτῆς. Χθὲς τὸ ἑσπέρας τὸ ἔλεγον πρὸς τὸν Παρίνην.—Χαῖρε ἰδοῦ, ἔρχεται ὁ ὑπνρέτης τοῦ τραπεζίτου ἵνα λάβῃ τὴν ἐπιστολὴν ταύτην, τὸ δὲ φύλλον ὑπέρπλεων μοι λέγει νὰ τελειώσω.—Καὶ ὅμως πολλὰ ἔχω νὰ σοὶ εἶπω ἀκόμη· θὰ παρατείνω μέλαινα τοῦ σαββάτου τὴν ἀποστολὴν αὐτῆς, καὶ θὰ ἐξακολουθήσω γράφων σοι. Μετὰ τοσαῦτα ἐτὶ φιλίξας τόσον θερμῆς καὶ εἰλικρινοῦς, ἰδοῦ χωριζόμεθα, ἴσως δὲ καὶ διὰ παντός. Ἄλλη δὲν μοι μένει παραμυθία ἢ γράφων σοι νὰ θρηνώ μετὰ σοῦ· οὕτω δὲ ἀπαλάσσομαι ὅπως οὖν τῶν σκέψεών μου κατὰ πολὺ δὲ ἐλαττοῦται ὁ τρόμος τῆς ἐρημώσεώς μου. Ἡξέυρεις ὅπως νύκτας ἐξυπνῶ, καὶ ἐγειρόμαι, βραδέως δὲ ἀνά τὰ δωμάτια περιφερόμενος σ' ἐπικαλοῦμαι! κἀθημαι καὶ σοὶ γράφω, τὰ δὲ χαρτῖα ἐκεῖνα εἰσὶν ὑπὸ δακρύων κατάβροχα καὶ πλήρη τῶν λυπηρῶν παραφορῶν μου καὶ τῶν ἐγρίων μου προθέσεων. Πλὴν δὲν ἔχω τὸ θάρρος νὰ σοὶ τὰ στείλω. Τούτων φυλάττω τινὰ, πολλὰ δὲ καίω. Ὅταν δ' ἔπειτα ὁ Θεὸς μοὶ πέμπῃ τὰς στιγμὰς ταύτας ἡμερίας, σοὶ γράφω μεθ' ὅσης πλείονος δύναμαι εὐσταθεῖς ἵνα μὴ σὲ λυπῶ διὰ τῆς ἀπείρου μου θλίψεως. Καὶ δὲν θ' ἀπαυδῆσω γράφων σοὶ πᾶσα ἄλλη παραμυθία ἐξέλιπε, οὐδὲ σὺ, Λαυρέντιέ μου, θ' ἀπαυδήσης ἀναγινώσκων τὰ χαρτῖα ταῦτα, ἅτινα ἀνευ ματαιότητος, ἀπερίττως, καὶ χωρὶς νὰ ἐρυθρίω πάντοτε σοὶ ἔγραψα ἐν ταῖς ὑπερτάταις ἡδοναῖς ἢ ἐν τοῖς ὑψίστοις πόνοις τῆς ψυχῆς μου. Φύλαξον αὐτά. Προαισθάνομαι ὅτι ἡμέραν τινὰ, θὰ λάβῃς τούτων ἀνάγκην ἵνα ζῆς, τοῦλάχιστον ὡς δύνασαι, μετὰ τοῦ Ἰακώβου σου.

Χθὲς τὸ ἑσπέρας λοιπὸν περιεπάτουσ μετὰ τοῦ σεβασμίου ἐκείνου γέροντος εἰς τὸ ἀνατολικὸν προάστειον τῆς πόλεως ὑπὸ τὴν σκιὰν δασυλλίου φυλῶν· οὗτος ἀφ' ἑνὸς μὲν ἐστηρίζετο ἐπὶ τοῦ βραχίονός μου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπὶ τῆς βακτηρίας του· ἐνίοτε δὲ παρατηρεῖ τοὺς ἀναπήρους πόδας του, καὶ ἔπειτα χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν ἐστρέφετο πρὸς με, ὡσεὶ παραπονούμενος ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ του ἐκείνη, καὶ εὐχαριστῶν με διὰ τὴν ὑπομονὴν μεθ' ἧς τὸν συνώδευον. Ἐκάθησεν ἐφ' ἑνὸς τῶν ἐδωλίων ἐκείνων, ἐγὼ δὲ πλησίον αὐτοῦ· ὁ ὑπνρέτης τοῦ ἱστατο ὀλίγον μακρὰν ἡμῶν. Ὁ Παρίνης εἶναι ὁ ἀξιοπρεπέστερος καὶ εὐγλωττότερος ὄσων ἐγνώρισα· ἀλλὰ καθὺς, γενναῖος, μεμελετημένος πόνος εἰς ποῖον δὲν δίδει ὑψίστην εὐγλωττίαν; Ἐπὶ μακρὸν μοὶ ἐμίλησε περὶ τῆς πατρίδος του, καὶ ἐγόγγυζε διὰ τε τὰς προγενεστέρας τυραννίας καὶ διὰ τὴν νέαν ἀκολασίαν. Τὰ γράμματα καπηλεύονται, ὅλα τὰ πάθη χαινοῦνται καὶ νοθεύονται ἐν χαμερπεστάτῃ καὶ ἀναλγήτῃ διαφθορᾷ· ἀπέπτη πλέον ἢ ἐσὼ φιλοξενία, ἀπέπτη ἢ ἀγάπη, δὲν ὑπάρχει πλέον

ὕψις ἀστοργή· ἔπειτα μοὶ ἀφηγεῖτο τὰ πρόσφατα συμβάματα, καὶ τὰ ἐγκλήματα τοσούτων ἀνθρωπαρίων, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα θὰ ἤξιον ν' ἀναφέρω, ἐὰν αἱ κακουργίαι τῶν ἐδείκνυσον τὴν γενναιότητα, δὲν λέγω τοῦ Σύλλα ἢ τοῦ Κατιλίνα, ἀλλὰ τῶν εὐφύγων ἐκείνων ληστῶν οἵτινες θάινουσι πρὸς τὸ ἐγκλημα καὶ τοὶ πλησίον αὐτοῦ βλέπουσι τὴν λαιμητόμον—ἀλλὰ τοιοῦτους χαμερπεῖς κλέπτας, δειλοὺς, πανούργους—ὦ, ἐντιμότερον εἶναι νὰ μὴ τοὺς ἀναφέρῃ τις. Εἰς τοὺς λόγους ἐκείνους ἠσθανόμην ἐμαυτὸν ὑπὸ ὑπερανθρώπου ὀργῆς φλογόμενον, καὶ ἠγειρόμην κραυγάζων. Διατί λοιπὸν δὲν δοκιμάζομεν; θ' ἀπαυθάνομεν; ἀλλ' ἐκ τοῦ αἵματος ἡμῶν θὰ προίλθῃ ὁ ἐκδικητής.—Οὗτος μὲ ἠτένισεν ἐκθαμβός· οἱ ὀφθαλμοί μου ἐν τῷ σκιάφωτι ἐκείνῳ φοβεράς ἐξέπεμπον λάμψεις, τὸ δὲ καταβλημένον καὶ ὠχρὸν πρόσωπόν μου ἀπειλητικὸν ἀνηγέρθη—δαίωπων, πλὴν ἐντὸς τοῦ στήθους μου ἐβρουγῆτο ἀκόμη ὑπόκωφος τις φρυαγμός. Καὶ ὑπέλαβον· Ποτὲ λοιπὸν δὲν θὰ σωθῶμεν; ὦ, ἐὰν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον πάντοτε εἶχον ἐνώπιόν των, δὲν θὰ ἐδούλευον τόσον χαμερπῶς.—Ὁ Παρίνης ἐσίγα· πλὴν θλίβων τὸν βραχίονά μου, ἀτενέστερον μὲ προσέβλεπε. Ἐπειτα μὲ ἔσυρεν ὀλίγον πρὸς ἐαυτὸν, ὡσεὶ προκαλῶν με ἵνα καθήσω πάλιν. —Καὶ νομίζεις, εἶπεν, ὅτι ἐν διέκρινον ἀκτίνα ἐλευθερίας, μεθ' ὅλον τὸ ἀσθενὲς γῆρας μου, θὰ διηρχόμην τὰς ἡμέρας μου οὕτως ἀνωπελῶς παραπονούμενος, ὦ νέε, ἄξιε πατρίδος εὐγνωμονεστέρας! ἀφοῦ δὲν δύνασαι νὰ σβέσης τὴν μοιραίαν ταύτην φλόγα σου, διατί δὲν στρέφεις αὐτὴν εἰς ἄλλα πάθη;

Τότε ἀνεπόλησα τὸ παρελθόν—τότε ἀπλήστως ἐστρεφόμεν πρὸς τὸ μέλλον, ἀλλ' αἰετοπε ἐπλανώμην ἐν τῷ κενῷ, αἱ δὲ βραχίονες μου οὐδὲν οὐδέποτε περιβαλόντες κενοὶ ἐπανέπιπτον ἐπὶ τοῦ στήθους μου, καὶ ἐγνώρισα ἅπαντα τὸν ἀπελπισμὸν τῆς θέσεώς μου.

Ἀρηγῆθην πρὸς τὸν γενναῖον ἐκείνον Ἰταλὸν τὴν ἱστορίαν τῶν παθῶν μου, καὶ τῷ περιέγραψα τὴν Θηρεσίαν ὡς ἐν τῶν οὐρανόων ἐκείνων πλασματῶν ἅτινα φαίνεται ὅτι κατέρχονται ἵνα φωτίσωσι τὴν ἐρεβώδη τοῦ βίου τούτου κατοικίαν. Εἰς δὲ τοῦς λόγους μου καὶ τὰ δάκρυά μου, ὁ συμπαθὴς γέρον πολλὰκις ἐκ βάθους καρδίας ἐστέναξεν.—Ὅχι, τῷ εἶπον, τὸν τάφον μόνον βλέπω! ἔχω μητέρα φιλόστοργον καὶ εὐεργετικὴν, συχνάκις δ' ἐνόμισα ὅτι εἶδον αὐτὴν μετὰ φόβου θάινουσαν ἐπὶ τὰ ἴχνη μου καὶ ἀκολουθοῦσάν με μέχρι τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ὅπου ἐν ἐμῶν νὰ ριφθῶ, ἐνῶ δὲ σχεδὸν ὅλας ἐγκατελειπόμην εἰς τὸν ἀέρα—αὐτὴ μὲ ἤρπαζεν ἐκ τοῦ ἄκρου τῶν ἐνδυμάτων μου καὶ μ' ἔσυρε πρὸς ἐαυτήν, ἐγὼ δὲ σρεφόμενος δὲν ἤκουον ἄλλο τι πλέον ἢ αὐτὴν θρηνοῦσαν. Ὅμως—ἐὰν ἀνίχνευε ὅλα τὰ κρύφια δεινὰ μου, αὐτὴ αὐτὴ παρὰ τοῦ Θεοῦ θὰ ἐπεκαλεῖτο τὸ τέρμα τῶν ἀγωνιωδῶν ἡμερῶν μου. Πλὴν ἡ μόνη φλόξ ζωῆς ἢ ἐμψυχοῦσα ἀκόμη τὸ κενονημένον τοῦτο σῶμά μου, εἶναι ἢ ἐλ-

πίς τοῦ νὰ πειραθῶ τῆς ἀπελευθερώσεως τῆς πατρίδος.—Οὗτος ἐμει-
 διάσε μελαγχολικῶς· ἐννοήσας δὲ ὅτι ἡ φωνή μου ἐξησθένει, οἱ δὲ ὀ-
 φθαλμοί μου ἀκίνητοι προσηλώθησαν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἐπανελάθην.—Ἡ
 πρὸς τὴν δόξαν ἀκάθεκτος ἐφείσε σου αὐτὴ ἴσως σὲ ἀθήσῃ εἰς
 δυσχερῆ ἔργα, ἀλλὰ—πίστευσόν μοι, τῆς φήμης των οἱ ἥρωες μέρος ὀ-
 φείλουσιν εἰς τὴν θρασυτήτά των, τὸ πλεῖστον εἰς τὴν τύχην, τὸ δὲ
 λοιπὸν εἰς τὰ ἐγκλήματα των. Καὶ ἂν νομίζης σεαυτὸν ἀρκούντως εὐτυ-
 χῆ καὶ ἀκλήρον ὥστε νὰ πεθήσῃς τοιαύτην δόξαν, φρονεῖς ὅτι οἱ χρόνοι
 σοὶ παρέχουσι τὰ μέσα; Οἱ στεναγμοὶ ὄλων τῶν γενεῶν, καὶ ὁ νῦν
 ζυγὸς τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀκόμη δὲν εἶ ἐδιδάξαν ὅτι δὲν ὀφείλει τις νὰ
 περιμένη ἐλευθερίαν ἀπὸ τὸν ξένον; Ὁ ἀναμιγνυόμενος εἰς τὰς ὑ-
 ποθέσεις χώρας κατακεκτημένης τὴν δημοσίαν αὐτῆς βλάβην καὶ τὴν
 ἰδίαν αὐτοῦ ἀτιμίαν ἐπιφέρει. Ὅταν καθήκοντα καὶ δικαιώματα κείν-
 ται ἐπὶ τῆς αἰχμῆς τῆς σπάθης, ὁ ἰσχυρὸς διὰ τοῦ αἵματος γράφει
 τοὺς νόμους, καὶ ἀπαιτεῖ τὴν θυσίαν τῆς ἀρετῆς. Καὶ τότε; ἢ ἀπο-
 κτήσῃς ἀρετὴν τὴν φήμην καὶ τὴν ἀνδρίαν τοῦ Ἀντίπα ὅστις ἐξόριστος
 ἀνὰ τὴν οἰκουμένην ἐζήτηε ἕνα ἔχθρον τοῦ ρωμαϊκοῦ λαοῦ;—Οὗτε
 θὰ σοὶ ἐπιτρέπεται ἀποινεῖ νὰ εἶσαι δίκαιος. Νέος εὐθύς καὶ μὲ καρ-
 δίαν φλογώδη, πλὴν στερούμενος πλούτου, καὶ μὲ πρηντασίαν παράφρον,
 οἷος εἶσαι σὺ, θὰ εἶναι πάντοτε ἡ τὸ ὄργανον τοῦ στασιαστοῦ ἢ τὸ θυμὸν
 τοῦ ἰσχυροῦ. Καὶ ἂν σὺ ἐν τέλει διατελῶν δυνήθῃς νὰ μείνης ἀσι-
 λος ἀπὸ τοῦ κοινοῦ μολύσματος, ὦ! μεγάλως θὰ ἐπαινεθῆς, ἀλλὰ πε-
 σόντος ἔπειτα ὑπὸ τὸ κρύφιον τῆς συκοφαντίας ἐγχειρίδιον ἢ φυ-
 λακὴ σου θὰ ἐγκαταλειφθῇ ὑπὸ τῶν φίλων σου, τὸν δὲ τάφον σου
 μόλις θὰ τιμῶσι δι' ἐνὸς μυστικοῦ στεναγμοῦ. Ἄλλ' ὑποθεθείσθω ὅτι
 ὑπερτερῶν τῆς τε παντοδυναμίας τῶν ξένων, τῆς κακίας τῶν συμπολι-
 τῶν σου, καὶ τῆς διαφθορᾶς τῶν χρόνων, σὺ θὰ ἠδύνασθαι νὰ ποθήσῃς τὴν
 πραγμάτων σου σκοποῦ σου, εἶπε, θὰ χύσης ὄλον τὸ αἷμα τὸ ἀπαι-
 τούμενον πρὸς τροφὴν γεννωμένης δημοκρατίας; θὰ καύσης τοὺς οἴ-
 κους σου διὰ τῶν δάδων τοῦ ἐμφυλίου πολέμου; θὰ ἐνώσῃς διὰ τοῦ
 τρόμου τὰ κόμματα; διὰ τοῦ θανάτου θὰ πιέσῃς; καὶ ἐξαλείψῃς τὰς
 δοξασίας; θὰ ἐξισώτῃς διὰ τῶν σφαγῶν τὰς περιουσίας; Ἄλλ' ἐὰν καθ'
 ὁδὸν πέσῃς, οἱ μὲν ὡς δημαγωγὸν οἱ δὲ ὡς τύραννον θὰ σὲ καταρῶν-
 ται. Ἡ ἀγάπη τοῦ πλήθους εἶναι βραχεῖα καὶ ἀπαίσιος· κρίνον δὲν
 ἀποβλέπει εἰς τὸν σκοπὸν ἀλλ' εἰς τὴν τύχην· ἀποκαλεῖ ἀρετὴν μὲν
 τὸ ἐπωφελὲς αὐτῷ ἐγκλημα, κακίαν δὲ τὴν φαινομένην αὐτῷ ἐπιβλαβῆ
 ἀρετὴν ὅπως δὲ τύχης τῆς ἐπιδοκιμασίας αὐτοῦ δέον ἢ νὰ τῷ ἐμπνέ-
 ης φόβον, ἢ νὰ πλουτίζῃς αὐτὸ, ἢ πάντοτε νὰ τὸ ἀπατῆς. Καὶ τούτου,
 ἔστω, γενομένου, θὰ δυνήθῃς σὺ τότε βρονθούμενος ἐπὶ τῇ νίκῃ τὴν ὀ-
 ποίαν κατὰ τῆς τύχης κατήγαγες, θὰ δυνήθῃς νὰ καταβάλλῃς τὴν ἐν
 σοὶ ἐπιθυμίαν ἀνωτέρας ἀρχῆς τὴν ἐξεγερθησομένην ἐκ τε τοῦ αἰσθη-
 ματος τῆς ὑπεροχῆς σου, καὶ ἐκ τῆς συναισθησεως τῆς γενικῆς ἐκφυ-
 λώσεως; Οἱ ἄνθρωποι εἶναι φύσει δούλοι, φύσει τύραννοι, φύσει τυφλοί.

Σὺ τότε προσέχων εἰς τὴν στήριξιν τοῦ θρόνου σου, ἀπὸ φιλοσόφου θὰ
 ἐγίνεσο τύραννος, καὶ δι' ὀλίγα ἔτη ἰσχύος καὶ τρόμου, θὰ ἔχνης τὴν
 εἰρήνην σου, καὶ θ' ἀνεμίγνυες τὸ ὄνομά σου ἐν τῷ ἀπείρῳ πλήθει τῶν
 δεσποτῶν.—Σοὶ ὑπολείπεται ἀκόμη εἰς θρόνος μεταξύ τῶν μεγάλων
 στρατηγῶν. Εἰς τοῦτον ἀνερχεται τις δι' ἀγρίας τύλμης, δι' ἀπλη-
 στίας σπαταλοῦ, συχνάκις δὲ διὰ χαμερπείας λειχούσης τὴν χεῖρα
 τοῦ βοηθοῦντος τὴν ἀνύψωσιν του. Ἄλλὰ—τέκνον! ἡ ἀνθρωπότης
 στεναρίζει εἰς τὴν γέννησιν ἐνός κατακτητοῦ, καὶ μόνην παραμυθίαν ἔχει
 τὴν ἐλπίδα τοῦ νὰ μειδιάσῃ ἐπὶ τοῦ φερέτρου αὐτοῦ.

Ἐσιώπησεν—ἐγὼ δὲ μετὰ μακροτάτην σιωπὴν ἀνέκραξα· ὦ
 Κοκκήϊε Νέρβα! σὺ τοῦλάχιστον ἤξευρες ν' ἀποθάνῃς ἀμίαντος. (1)
 Ὁ γέρον μὲ ἐθεώρησεν.—Ἐὰν σὺ οὔτε ἐλπίζεις, οὔτε φοβεῖσαι πέ-
 ραν τοῦ κόσμου τούτου—καὶ μοὶ ἐθλίβε τὴν χεῖρα—ἀλλ' ἐγώ!—
 Ὑψωσε πρὸς τὸν οὐρανὸν τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἡ δὲ αὐστηρὰ φυσιο-
 γνομίξ του ἐφαιδρύνετο ὑπὸ ἡδεΐας τινὸς παραμυθίας ὡς ἐὰν ἐκεῖ
 ἐπάνω διέβλεπεν ἀπάσας τὰς ἐλπίδας του. Ἦκουσα κρότων βημα-
 των πρὸς ἡμᾶς προχωρούντων, διέκρινα ἔπειτα μεταξύ τῶν φιλυ-
 ρῶν ἀνθρώπους· ἠγέρθημεν καὶ συνώδευσα αὐτὸν μέχρι τῆς οἰκίας
 του.

Ἄ! ἐὰν δὲν ἠθανόμην ἐσβεσμένον πλέον τὸ οὐράνιον ἐκεῖνο
 πῦρ τὸ ὅποιον κατὰ τοὺς προσφιλεῖς τῆς νεότητός μου χρόνους
 δι' ἀκτίων ἐφώτιζε πᾶν τὸ περικυκλοῦν με, ἐν ᾧ σήμερον βαίνω
 ψηλαφητὴ ἐν κενῇ σκοτίᾳ! ἐὰν ἠδυνάμην νὰ ἔχω στέγην ὑφ'
 ἣν ἀσφαλῶς νὰ κοιμῶμαι, ἐὰν δὲν μ' ἠμφισβήτουν τὴν ἐν τῷ
 σκιερῷ ἐρημητηρίῳ μου καταφυγὴν, ἐὰν ἔρωσ ἀπελπίς τὸν ὅποιον
 τὸ λογικόν μου αἰετοτε καταπολεμῆ, καὶ οὐδέποτε δύναται νὰ
 νικήσῃ—ὁ ἔρωσ οὗτος, ὅν ἀπ' ἐμαυτοῦ κρύπτω, ἀλλ' ὅστις καθ'
 ἐκάστην ἀναζωπυροῦται καὶ κατέστη παντοδύναμος, ἀθάνατος—ἄ!
 ἡ φύσις μᾶς ἐπροίκισε διὰ τοῦ πάθους τούτου τὸ ὅποιον εἶναι
 ἀκατάβλητον ἐν ἡμῖν ἴσως μᾶλλον τῆς μοιραίας ἐμφύτου ἀγάπης
 τῆς ζωῆς—ἐὰν τέλος ἠδυνάμην ν' ἀπολαύσω ἐν μόνον ἔτος γα-
 λήνης, ὁ ἀτυχὴς φίλος σου μίξ εὐχῆς πρὶν ἀποθάνῃ τὴν ἐκ-
 πλήρωσιν θὰ ἐζήτηε, Ἀκούω τὴν πατρίδα μου κραυγάζουσαν: ΓΡΑΨΟΝ
 Ο,ΤΙ ΕΙΔΕΣ. Η ΦΩΝΗ ΜΟΥ ΑΠΟ ΤΩΝ ΕΡΕΠΗΩΝ ΘΑ ΣΟΙ
 ΥΠΑΓΟΡΕΥΣΗ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΜΟΥ. ΟΙ ΑΙΩΝΕΣ ΘΑ ΘΡΗ-
 ΝΗΣΩΣΙΝ ΕΠΙ ΤΗΣ ΕΡΗΜΩΣΕΩΣ ΜΟΥ, ΟΙ ΔΕ ΑΝΘΡΩΠΟΙ
 ΘΑ ΔΙΔΑΧΘΩΣΙΝ ΕΝ ΤΑΙΣ ΔΥΣΤΥΧΙΑΙΣ ΜΟΥ. Ο ΧΡΟΝΟΣ

1) Κοκκήϊος Νέρβας, Ρωμαῖος, σχετικώτατος φίλος τοῦ Τιβερίου. Οὗ-
 τος προσβλήθεις ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς Δημοκρατίας ἠθίλησε νὰ ἀποθάνῃ
 ἐντίμως· ὅθεν ἠρνήθη ἐπιμύθως νὰ λάβῃ οἰζυνδήποτε τροφὴν

ΚΑΤΑΒΑΛΛΕΙ ΤΟΝ ΙΣΧΥΡΟΝ, ΤΑ ΔΕ ΑΙΜΑΤΗΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΑΠΟΠΑΥΝΟΝΤΑΙ ΕΝ ΤΩ ΑΙΜΑΤΙ.—Και σὺ, Λαυρέντιε, τὸ γνωρίζεις· ὅθ' εἶχον τὸ θάρρος νὰ γράψω, ἀλλὰ μετὰ τῶν δυνάμεών μου ἐκλείπει καὶ ὁ νοῦς μου, καὶ βλέπω ὅτι μετ' ὀλίγου μῆνας τελειῶν τὴν ἀγωνιώδη ταύτην ἐδοιοποίησάν μου.

Ἄλλὰ σεῖς, ὀλίγοι ἐξέχοι νόες, οἵτινες ἐν ἀπομονώσει ἢ ἐν διωγμοῖς, φρίσσετε ἐπὶ ταῖς πολυχρονίαις συμφοραῖς τῆς πατρίδος μας, ἐὰν ὁ Θεὸς ἀποτρέψῃ ὑμᾶς τοῦ νὰ παλαίσῃτε κατὰ τῆς εἰας, διατὶ τοῦλάχιστον δὲν ἀφηγησῆθε πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους τὰ δεινὰ ἡμῶν· Ὑψώσατε τὴν φωνὴν ἐν ὀνόματι πάντων, καὶ εἶπατε εἰς τὸν κόσμον, ὅτι εἰμεθα μὲν δυστυχεῖς, ἀλλ' οὔτε τυφλοὶ οὔτε δειλοὶ δὲν μᾶς λείπει τὸ θάρρος, ἀλλ' ἡ δύναμις... — Ἄν τὰς χεῖρας ἀλυσιδέτους ἔχητε, διατὶ μόνοι σας δεσμεύετε καὶ τὸν νοῦν σας οὕτως οὔτε οἱ τύρχεινοι οὔτε ἡ τύχη, οἱ τῶν πάντων δεσπόζοντες, οὐδέποτε ὅθ' ἑδνηθῶσι νὰ δεσπόσωσι; Γράψατε. Ὅμως λάβετε οἶκτον πρὸς τοὺς συμπολίτας σας καὶ μὴ μάτην ἐξερεθίζετε τὰ πολιτικά των πάθη, πλὴν περιφρονήσατε τοὺς συγχρόνους ὑμῶν ἅπαντας· οἱ σημερινοὶ ἄνθρωποι ἔχουσι τὰς ἰδιοτροπίας καὶ τὴν ἀδυναμίαν τοῦ ἐσχάτου γήρως, ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινον γένος προσεγγίζον εἰς τὸν θάνατον, ἀναγεννᾶται ἰσχυρότατον. Γράψατε πρὸς τοὺς ἀπογόνους, οἵτινες μόνοι ὅθ' εἶναι ἄξιοι νὰ σας ἀκοίσωσι, καὶ δυνάμενοι νὰ σας ἐκδικήσωσι. Καταδιώξατε διὰ τῆς ἀληθείας τοὺς ὑμετέρους καταδρουεῖς. Μὴ δυνάμενοι δὲ νὰ καταβάλῃτε αὐτοὺς ζῶντας διὰ τῶν ἐγχειριδίων, καταβάλετε αὐτοὺς τοῦλάχιστον διὰ τοῦ ὀνειδίου ἐφ' ὅλους τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἐὰν ἀπὸ τινος ὑμῶν ἀφηρέθῃ ἡ πατρὶς, ἡ ἡσυχία καὶ ἡ περιουσία, ἐὰν οὐδεὶς τολμᾷ νὰ γείνη σύζυγος, ἐὰν πάντες φοβοῦνται τὸ γλυκὺ τοῦ πατρὸς ὄνομα ὅπως μὴ ἐν τῇ ἐξορίᾳ καὶ τῷ πόνῳ γεννήσωσι νέους δούλους καὶ νέους δυστυχεῖς, διατὶ θεοραπεύετε τόσον ἀνάδρους ζωὴν ἐστερημένην πάσης ἡδονῆς; Διατὶ δὲν ἀφιεροῦτε αὐτὴν εἰς τὸ ἐνιαῖον φάσμα τὸ ὀδηγοῦν τοὺς γενναίους ἄνδρας, τὴν δόξαν; Ὅθ' ἀδικήσῃτε τὴν σύγχρονον Εὐρώπην, ἢ δὲ ἀπίφασι; ὑμῶν θέλει φωτίσῃ τὰς ἐπερχομένας γενεάς. Ἡ ἀνθρωπίνη δειλία φόβους καὶ κινδύνους παρουσιάζει ὑμῖν, ἀλλ' εἰσθε ἔσως ἀθάνατοι; ἐκ τῶν φυλακῶν καὶ τῶν κακώσεων θ' ἀνυψωθῆτε ἕνω τῶν δεσποτῶν σας, ἢ δὲ καθ' ὑμῶν μανία των ὅθ' ἐπαυξήσῃ τὸ ὄνειδος αὐτῶν καὶ τὴν δόξαν σας.

(ἀκολουθεῖ)

ΠΑΡΟΡΑΜΑΤΩΝ ΔΙΟΡΘΩΣΙΣ

Σελ. 242 στίχ. 15 ἀντὶ καλοῦσα διόρθου κηλοῦσα.

» 423 Ὡτὴν ἀμυγδαλιὰ στίχ 14, ἀντὶ, ποῦ μετὰ τῇ μάνιτα ἄσπριζει, διόρθου ὅπου μετὰ λύσσ' ἄσπριζει.